వస్తాను నేస్తం...

శ్రీధర

విభిన్నతరహా ప్రేమ కథ ..యువతరం నడవడికకి అద్దం పట్టే ధారావాహిక

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

ఆకలి రుచి ఎరగదు.

నిద్ర సుఖం ఎరగదు.

ప్రేమ పిరికితనాన్నీ ఎరగదు.

కనుకనే -

సత్యమూర్తి తానేం చేస్తున్నాడో కూడా తెలియని స్థితిలో ఎక్కుపెట్టి విడిచిన బాణంలా దూసుకుపోతున్నాడు.

మల్లిక ఇంటి గేటు తలుపులు తీసుకుని, తోసుకుని లోపలికి వస్తున్న ఇతన్ని వింతగా చూస్తూ నిలబడ్డారు పనిమనుషులు.

"మల్లిక ఎక్కడుంది?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"మేడమీద ఉంది దొరా" అన్నది పనిమనిషి, ఇతడెవరో ఆమె తాలూకు చుట్టమో, పక్కమో అనుకుని.

సత్యమూర్తి గబగబా మేడ ఎక్కాడు. అక్కడ డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్ ఎదురుపడ్డాడు.

"ఎవరు నువ్వు?" అని గదిమాడు సత్యమూర్తిని.

"మల్లిక ఎక్కడ?" అని ఎదురు ప్రశ్నించాడు సత్యమూర్తి.

"అసలు నువ్వు ఎవరు?" అని అదే ప్రశ్న మళ్ళీ వేశాడు డాక్టర్.

"మల్లిక ఎక్కడ?" అని రెట్టించాడు సత్యమూర్తి.

"దానికీ, నీకూ ఏమిటి సంబంధం?"

"మనిషికీ మనిషికీ మధ్య ఉండే సంబంధం..."

"నీకేం కావాలి?"

"నేను మల్లికను చూడాలి, ఆమెతో మాట్లాడాలి."

"మల్లిక నా భార్య. దారేపోయే వెధవలంతా ఇంట్లో జొరబడి - నీ భార్యను చూడాలి, మాట్లాడాలి - అంటే ఏం జరుగుతుందో తెలుసా? చెప్పు తీసుకుని కొడతారు..." అని మీదకొచ్చాడు డాక్టర్ హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్.

"ఆలుమగలు గుట్టుగా కాపురం చేసుకుంటున్నప్పుడు, మూడోవాడు ఇంట్లో చొరబడితే, నువ్వు అన్న సత్కారమే చేస్తారు. అదే ఆలుమగలు కీచులాడుకుంటుంటే, చుట్టూ ఉన్నవాళ్ళు చోద్యం చూస్తారు. నీలాంటివాడు పెళ్ళామే కదాని, చంపేస్తుంటే, నాలాంటి దారే పోయేవాడే వచ్చి అడ్డుపడతాడు...." అన్నాడూ సత్యమూర్తి.

"నా పెళ్ళాం. నా ఇష్టం. చంపుకుంటాను. నరుక్కుంటాను. నువ్వెవరు అడగటానికి..." అని మొండిగా చెప్పాడు హరిశ్చంద్రప్రసాద్.

"చదువు సంధ్యలు లేని మూర్ఖుడు అనాల్సిన మాటలు అవి. నీలాంటి డాక్టరు నోటి నుంచీ రావాల్సిన మాటలు కావు అవి."

"నా భార్య సంగతి నాకు తెలుసు.. నువ్వు చెప్పక్కర్లేదు. ముందు బయటకు దయచెయ్..." అని డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్, సత్యమూర్తిని ఒక్క తోపు తోశాడు. అతను తమాయించుకుని నిలబడ్డాడు.

"మల్లికను చూసేదాకా నేను కదలను..." అని ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు.

"మర్యాదగా పోతావా, మెడబెట్టి గెంటమంటావా?" అని అడిగాడు డాక్టర్.

"గెంటటం దాకా వస్తే, ఇద్దరం బలాబలాలు చూసుకోవాల్సి ఉంటుంది. అందుకు నీకు అభ్యంతరం లేకపోతే, నాకూ లేదు..." అని చెప్పాడు సత్యమూర్తి.

"అక్రమంగా ఇంట్లో చొరబడినందుకు పోలీసులను పిలుస్తాను.." అంటూ ఫోన్ వైపు వెళ్ళాడు డాక్టర్.

"పిలవండి, పిలవండి... నేను పిలిస్తే ఎలాగూ రారు, పోలీసులు. మీరు పిలిస్తే, పరుగెత్తుకు వస్తారు. వాళ్ళముందే తేలుస్తాను మీ వ్యవహారం ఏమిటో..." అంటూ ఇంక అతని జావాబు కోసం ఎదురు చూడకుండా, ఎదురుగా ఉన్న గదిలోకి దూసుకు పోయాడు.

కదలలేని స్థితిలో ఉన్న మల్లికను చూసి ఒక్క ఉదుటన ఆమె దగ్గరకు చేరి, ఆమె చేతి కట్లు విప్పదీశాడు.

బక్కచిక్కిపోయిన మల్లిక మాట్లాడే ఓపిక కూడా లేక "వచ్చావా నేస్తం" అన్నట్లు చూస్తూ కన్నీరు నింపుకుంది.

"నేను వచ్చేశాను మల్లికా... నీకికేం భయం లేదు. మనం వెళదాం పద" అంటూ ఆమెను లేవదీసి నెమ్మదిగా నడిపిస్తుంటే ఎదురుగా గుమ్మంలో డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్ నిలబడి కళ్ళల్లో నుంచీ నిప్పులు కురిపిస్తున్నాడు.

"ఏమే, నీ ఇష్టం వచ్చినవాడితో లేచిపోవటమేనా? నేను చచ్చాననుకున్నావా? బతికాననుకున్నావా?' అని అరిచాడు.

"బతికున్నాననేకదా బాధపడుతున్నాను" అంది నీరసంగా.

హరిశ్చంద్రప్రసాద్ భార్య చెయ్యి పట్టుకు లాగాడు. చెయ్యి మెలి తిప్పితే బాధతో గిలగిల్లాడిపోతూ కేకలు పెట్టింది. పక్కనే నిలబడ్డ సత్యమూర్తి చూడలేకపోయాడు. కోపంతో డాక్టర్‌ను మొహం మీద ఉక్కు పిడికిలితో ఒక్క గుద్దు గుద్దాడు. అతని ముక్కూ, ముఖం ఏకమైపోయాయి. కొద్ది క్షణాలసేపు కంటికేం కనిపించలేదు.

అతను తేరుకునే లోపల సత్యమూర్తి మల్లికను నడిపించుకుంటూ కిందకు వచ్చాడు. అప్పటికే పైన జరుగుతున్న గోలకు ఇంట్లోని వాళ్ళంతా ఆ హాల్లో చేరారు.

పరాయి మగవాడితో వెళ్ళిపోతున్న కోడల్ని చూస్తూ అత్తగారు క్షణం సేపు నోటిమాట రాక నివ్వెరపోయింది.

వాళ్ళు గేట్ దాటుతుండగా, మేడ దిగిన కొడుకుతో ఆవేశంగా అంది –

"వాడెవడో వచ్చి దాన్ని రెక్కపట్టుకు లాక్కుపోతుంటే, చేతగాని దద్దమ్మలా కళ్ళు అప్పగించి చూస్తూ కూర్చుంటావేంరా? పోలీసుల్ని పిలిచి, ఆ దొంగ వెధవను పట్టించకా?..."

"వాడిని పట్టించటానికి, కొట్టించటానికి ఇది సమయం కాదు... చావుకు సిద్ధంగా ఉన్న ఇది ఇంకా ఎదురు తిరుగుతుంది... ఇప్పుడు యాగీ చేస్తే, మనమే ఇరుకున పడతాం... దాన్ని బలవంతాన చంపుతున్నట్లు చెప్పి గోలచేసి మనల్ని రచ్చకీడుస్తుంది... ఒకసారి ఆడదాని మెడకు తాడు బిగించాక, నన్ను వదిలి పెట్టి ఎక్కడికీ పోలేదు. ఎంత దూరం వెళ్ళినా, తాడు పట్టుకు లాగితే వెనక్కి రావాల్సిందే..... అందుచేత ఎక్కడికీ పోలేదుకానీ, ఇప్పుడు మనం తొందరపడి లాభం లేదు..." అన్నాడు హరిశ్చంద్రప్రసాద్ పూర్వపరాలు ఆలోచించుకుంటూ.

"అది ఎవరితోనో లేచిపోయి, ఊరు వాడ అంతా తెలిసాక, ఇంక నువ్వు చేసేదేమిటి?" అని నిలదీసింది ఆవిడ.

"అసలీ దరిద్రపుగొట్టు సంబంధం కుదుర్చుకొచ్చింది నువ్వు. పెళ్ళి కాకముందు నుంచీ అది వాడితో తిరిగింది. వ్యవహారం ముదిరి పొయ్యాక, ఇప్పుడేం చెయ్యాలి?..." అని డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్ తల్లి మీద ఎగిరిపడ్డాడు.

"పెళ్ళి కాక ముందు ఏం ఏడిచారో ఎవరు చూశాడు? నువ్వు మాత్రం నీకు నచ్చిన దానితో తిరగలా? ఈ రోజుల్లో వయసులో ఉన్న వాళ్ళు ఎవళ్ళు మడికట్టుకు కూర్చుంటున్నారు? పెళ్ళి అయ్యాక అయినా బాధ్యత తెలుసుకోవద్దూ. నలుగురిలో మసిలేటప్పుడు, మంచీ మర్యాదా అయినా పాటించవద్దూ... అది ఎవడితోనో తిరిగిందని నువ్వూ... నువ్వు ఎవత్తెనో ఉంచుకున్నావని అదీ ... ఇద్దరిద్దరూ బాగా సరిపొయ్యారు..... అందరి సంసారాలు ఎలా ఉన్నాయి, మీ సంసారం ఎలా ఉంది... ఇంతకీ ఇదంతా నా ఖర్మ..." అందామె కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుని.

"ఇంత తెగించి వెళ్ళాక, నా పరువు గంగలో కలిసాక, అది బతకటానికి వీల్లేదు... చూపిస్తాను నా తడాఖా ఏమిటో..." అన్నాడు డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్ రోషంతో బుసలు కొడుతూ.

సత్యమూర్తి మల్లికను రిక్షా ఎక్కించాడు. ఆమె నడుస్తానని అంటున్నా వినకుండా.

గుమ్మంలో దిగిన మల్లికను చూసి తనూజ క్షణం సేపు గుర్తు పట్టలేకపోయింది. ఏమిటిలా అయిపోయింది? ఎదురెళ్ళి చెయ్యి పట్టుకుని తీసుకొచ్చి, చాప పరచింది. మల్లిక చాప మీద పడుకుంది. తనూజ పక్కన కూర్చుంది.

సత్యమూర్తి జరిగినదంతా చెబుతుంటే, తనూజ మల్లిక వైపే చూస్తూ కూర్చుంది.

"మొదటిసారి మిమ్మల్ని చూసినప్పటికీ, ఇప్పటికీ ఎంతలో ఎంత మార్పు వచ్చింది? ఆ ధైర్యం, హుందాతనం ఠీవి, అవన్నీ ఏమైపోనాయి?...." అని అడిగింది తనూజ.

తనూజ కాఫీ తేవటానికి వెళ్ళింది.

"నిజమే, తిండీ, నిద్రా సరిగ్గా ఉండి, మనసు ఉల్లాసంగా ఉంటే నా అంతవాడు ఎవడున్నాడని ఛాతీ విరుచుకు తిరుగుతాంగానీ, రెండు రోజులు తిండీ నిద్రా సరిగ్గా లేకపోతే శరీరం శుష్కించి, ఎంత పిరికితనం, ప్రాణభయం వచ్చేస్తాయి" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

కాఫీ, స్నానం, పానం, భోజనం అన్నీ అయ్యాక మల్లిక కొంచెం తేరుకుంది.

సత్యమూర్తి వెళ్ళి చెబితే డాక్టర్ బోస్ సాయంత్రం పూట కాసేపు మల్లికతో కబుర్లు చెప్పటానికి వచ్చాడు.

"వాడు నా స్నేహితుడు అని చెప్పటానికి సిగ్గుపడుతున్నాను... చచ్చిపోతున్న వాళ్ళని బ్రతికించాల్సిన ధర్మం మాకు ఉంది. డాక్టర్ అయి ఉండీ ఒక నిండు ప్రాణాన్ని తీయటానికి, అందులోనూ తనను నమ్ముకుని పడిఉన్న భార్యను చంపటానికి వాడికి మనసెలా ఒప్పిందో?" అన్నాడు బోస్.

"రాజులకీ, డాక్టర్లకీ మనుషుల్ని చంపే హక్కు ఉందంటారు" అన్నాడు సత్యమూర్తి నవ్వుతూ .

"నో, నో, ఎవరికీ చంపే హక్కు లేదు, చచ్చే హక్కూ లేదు..." అన్నాడు బోస్.

"కానీ ఆయన నన్ను చంపాలనే ధ్యేయంతోనే ఉన్నారు. ఇవాళ కాకపోతే, రేపు అయినా ఆయన తన పంతం నెరవేర్చుకుంటారు..." అంది మల్లిక.

"హరి, షీలాల వ్యవహారం మా సర్కిల్‌లో అందరికీ తెలిసిందే. మొదటినుంచీ వాళ్ళ ప్రేమ వ్యవహారం నడుస్తూనే ఉంది. వీడి తల్లికి మాత్రం ఇష్టం లేక వేరే సంబంధం కుదిర్చి పెళ్ళి చేసుకు తీరాలని పట్టుబట్టి కూర్చుంది. నీకు కోడలుగా వస్తుంది కానీ, నాకు భార్యగా మాత్రం రాదు... అని వాడు ఆవేళే చెప్పాడు...." అన్నాడు డాక్టర్ బోస్.

"ఆవేళ ఎవరితో చెప్పాడా మాట? అమ్మతో కాదు, నాతో చెప్పి ఉంటే, నేను చేసుకునేదాన్ని కాదు, వాళ్ళ అమ్మమాట కోసం, నా బ్రతుకును చిత్రహింసపాలు చేసే హక్కు అతనికి ఎక్కడిది?..." అని ఆవేశంగా అడిగింది.

"నీ పాయింట్ కరెక్టే..." అని బోస్ అని ఒప్పుకున్నాడు.

"కొంచెం ఆలస్యంగానైనా, వాడికి మంచి బుద్ధి కలుగుతుందని ఆశిద్దాం... నేను చేయవల్సిన దేమన్నా ఉంటే మాత్రం తప్పకుండా చేస్తాను, నాలుగు రోజులు పొయ్యాక, నేను వెళ్ళి మాట్లాడతాను - రాజీ కుదురుస్తాను..." అన్నాడు బోస్ వెళ్ళబోయే ముందు.

మల్లిక మాట్లాడలేదు, వినేసి ఊరుకుంది.

డాక్టర్ బోస్ వెళ్ళిపొయ్యాడు.

రాత్రి భోజనాలు అయినాక, రవి తనూజ అవతల గదిలో పడుకున్నారు. మల్లిక, సత్యమూర్తి ఇవతల గదిలో కూర్చున్నారు. ఆమెకు ఇంకా పూర్తిగా ఓపిక రాకపోయినా, తేలికగా నవ్వాలని ప్రయత్నిస్తోంది. ముఖ్యంగా సత్యమూర్తి ముందు దిగాలుగా కనిపించరాదని అనుకుంటోంది.

"ఈ నాలుగురోజుల్లోనే బాగా చిక్కిపొయ్యావు..." అన్నాడు సత్యమూర్తి ఆమెనే చూస్తూ.

"నువ్వు రావటం ఆలస్యం అయితే, నేను చచ్చిపోయి ఉండేదాన్ని..." అంది మల్లిక ఆ మాటలు అంటున్నప్పుడు, ఆమె కళ్ళ వెంట అసంకల్పితంగానే కన్నీరు కురిసింది.

"ఇందులో నా తప్పే అధికంగా ఉంది. నువ్వు ఆ ఇంటికి వెళ్ళనని అన్నా, నేనే నిన్ను బలవంతంగా పంపించాను. అనవసరంగా నిన్ను కష్టాలపాలు చేశాను..."

"మానవత్వం అయినా లేకుండా సూదులతో గుచ్చి, సిగరెట్లతో కాల్చి... చూడు ... ఒంటి నిండా ఎలా గాయాలు చేసాడనీ..." అంటూ చేతులమీద, వీపుమీద అయిన గాయాలు చూపించింది.

"ఎలా భరించావు ఇంత కిరాతకాన్ని... అంత చదువుకున్నవాడు ఇలాంటి పనులు చేస్తాడంటే నమ్మశక్యం కాకుండా ఉంది..."

"చదువుకీ, సంస్కారానికీ సంబంధంలేదు. ఏ మాత్రం చదువుకోని వాళ్ళలోనూ ఉదాత్తంగా ఆలోచించగల వాళ్ళు ఎంతో మంది ఉంటారు. గొప్ప చదువులు చదివి పెద్ద పొజిషన్‌లో ఉన్న వాళ్ళలోనూ దుష్ట బుద్ధి గలవాళ్ళు ఉంటారు.. ఉన్నత స్థానంలో ఉన్నవాళ్ళంతా ఉదాత్త చరితులు అని అనుకోవటానికి వీల్లేదు. కొంతమందికి ఏ అర్హత లేకపోయినా, ఎక్కడో పుట్టుమచ్చ ఉండి పైకి వచ్చిన వాళ్ళు ఉంటారు, అలాంటి వాళ్ళ దగ్గర నుంచీ ఏం ఆశించగలం?..." అంది మల్లిక.

"ఇందాక డాక్టర్ బోస్ ఏమన్నాడో విన్నావు కదా?... నాలుగు రోజులు పొయ్యాక, రాజీకి ప్రయత్నం చేస్తానంటున్నాడు..." అని గుర్తు చేశాడు సత్యమూర్తి.

"ఇంకానా? ఇంత జరిగాక, ఇప్పుడు ఆయనకు కావాల్సింది భార్య కానేకాదు. భార్య తన దగ్గర నుంచీ వెళ్ళిపోయి ఎక్కడో ఉంటోందన్న అనుమానాన్ని భరించటం కన్నా, భార్య చనిపోయిందని లోకానికి తెలియజేయడానికే ఆయన ఇష్టపడతాడు. అంచేత ఒక వేళ ఏ రాజీ అయినా కుదిర్చి నన్ను అక్కడకు పంపుతున్నారు అంటే, నా శవాన్ని చూడటానికే అలా చేస్తున్నారన్న మాట..." అంది మల్లిక.

"కానీ లోకులు ఏమనుకుంటారోనని..."

"లోకులు కాకులు కదా కాకులు ఏమనుకుంటే మాత్రం మనకేం?" అని తేల్చేసిందామె.

సత్యమూర్తి ఇంకేమీమాట్లాడలేదు. ఆమెవంకే చూస్తూ కూర్చున్నాడు. గదిలో దీపం లేదు. ఎక్కడినుంచో వచ్చిన ఒంటరి కాంతికిరణం చెవి దుద్దుల రాళ్ళ మీద పడి పగిలి, తళుక్కున మెరుస్తోంది. చిక్కిన ఆమె మేను మీద వంపులు, సొంపులూ చూస్తున్నాడు సత్యమూర్తి.

"చక్కనమ్మ చిక్కినా అందమే అన్నారు" అన్నాడతను ఆమె ధ్యాసను మళ్ళిద్దామని.

ఒక క్షణం ఆగి, దీర్ఘంగా గాలి వదిలి, ఏదో ఆలోచిస్తూ విచారంగా అంది మల్లిక "... చక్కనమ్మ చిక్కవలసిన వాళ్ళకు చిక్కకపోవటం, దక్కకపోవటం... చిక్కకూడని వాళ్ళ చేతికి చిక్కటం... దక్కటం... దిసీజ్ నథింగ్ బట్ ఫేట్..."

ఆమె ఆ ధ్యాసలోంచి బయటపడలేక పోతోందని అర్థమైంది సత్యమూర్తికి.

"ఇంక ఆ సంగతి మర్చిపో, మల్లికా... వేరే ఏదైనా మాట్లాడు" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"నా కళ్ళముందు అవే దృశ్యాలు కదలాడుతున్నాయి. భర్త దగ్గర నుంచీ మొదట్లో నిర్లక్ష్యం, నిరాదరణ ఎదురైనాయి... గోరుచుట్టు మీద రోకటి పోటులా ఆయనకు మరో.... ఆవిడిని ఆయనగారి గళ్ఫ్రెండ్ అనాలో కీప్ అనాలో తెలియదు - కానీ నాకన్నా మాత్రం ఏన్నో వేల రెట్లు ఆయన్ను డామినేట్ చేసింది. ఏం మంత్రం వేసిందో ఏం మాయ చేసిందో గానీ ఆమె అంటే పడి చస్తాడు. అందరూ ఆడవాళ్ళే అయినా, కొందరు ఆడవాళ్ళు అంటేనే కొందరు మగాళ్ళకు ఎందుకంత వ్యామోహమో తెలియదు..... వాళ్ళ కంటికి ఆ మోహాలు ఎలా కనపడతాయో, మరి... వాళ్ళ కోసం వెర్రి వాళ్ళ అయిపోతారు. పిచ్చివాళ్ళు అయిపోతారు.. ఆయన పేషెంట్స్‌ను చూసేటప్పుడే కాదు, థియేటర్‌లో ఆపరేషన్ చేసేటప్పుడూ ఆమె పక్కనే ఉండాల్సిందేనట... సరే, ఇక పక్కలో సంగతి చెప్పేదేముంది... ఇన్ని అవమానాలూ భరించటం ఒక ఎత్తు అయితే, తిట్టటం, కొట్టటం, వాతలు పెట్టటం - ఇవన్నీ సహిస్తూ ఎందుకు పడి ఉండాలి?"

ఒక నిముషం ఆగి మళ్ళా ఆమే అంది.

"మగాడు కాబట్టి, అడిగేవాడు లేడు కాబట్టి ఆయన తనకు నచ్చిన వాళ్ళతో ఎంత 'ఇదిగా' అయినా ఉండొచ్చు... అని సరిపెట్టుకుని ఉన్నాను. అంతా తెలిసి ఏమీ తెలియనట్లు కుక్కినపేనులాగా, కుక్కలాగా, ఆ ఇంట్లో పడివున్నా నన్ను ఎప్పుడు ఎలా వదిలించుకుందామా అన్న ధ్యాసలోనే ఆయన ఉన్నట్లు నాకు అర్థమైంది. బహుశా వాళ్ళిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకుందామనుకుంటున్నారేమో..."

"అందుకు నిన్ను చంపాల్సిన పనేం ఉంది. నీకు విడాకులు ఇవ్వొచ్చు కదా...." అని సూచించాడు సత్యమూర్తి.

"విడాకులా... ఇవ్వవచ్చు... కానీ మగాడి సైకాలజీ నీకు పూర్తిగా అర్థమైనట్లు లేదు. తను ఎవరితోనైనా ఎంతవరకైనా చనువుగా అయినా ఉండొచ్చు కానీ తన భార్య... సంబంధాలు తెంచేసుకుని విడాకులు పుచ్చుకున్నాక అయినా సరే, ఇంకొకడి వంక చూసినా, నవ్వినా, మాట్లాడినా... కనీసం అలా అని తెలిసినా, పురుష అహంకారం దెబ్బతింటుంది.,.... అదొక తీరని అవమానంలా గుండెల్లో

రగులుతుంటుంది. ఆమె మరొకడితో ఉండటం కన్నా, అసలీ లోకంలో లేకుండా చేయటమే నయం అనుకుంటాడు.... అయినా మగవాడివి ఈ విషయాలు నాకన్నా నీకే బాగా తెలిసి ఉండాలే?...." అని చిన్నగా నవ్వింది మల్లిక.

"నువ్వు అన్నదాంట్లో నిజం లేకపోలేదు. భార్య అనేది తన ప్రైవేటు ఆస్తి, ఆ ఆస్తి వంక మరొకడు కన్నెత్తి చూడటం పురుషుడు భరించలేని మాట నిజమే. ఆడదాని కోసం హత్యలు జరిగాయి. యుద్ధాలు జరిగాయి. సామ్రాజ్యాలు సర్వనాశనం అయ్యాయి. కానీ ఆ దశ దాటి మనం చాలా దూరం వచ్చేశాం కదా. స్త్రీ ఇప్పుడు ఎంతో స్వాతంత్రం సంగతా?... ఎవరో అన్నట్లుగా, ఆడది తలుపు చెక్కలాంటిది. గుమ్మం దాటి రానంత వరకూ, అక్కడక్కడే అటూ ఇటూ తిరుగుతూ ఉండటానికి బోలెడంత స్వేచ్ఛ ఉంది. వేళ్ళ మీద లెక్కపెట్ట దగిన సంఖ్యలో ఎక్కడో ఒక ఇందిరాగాంధీ, ఒక సిరిమావో, ఒకథాచర్ ఉండొచ్చు. వాళ్ళ గురించి మనం ఆలోచించాల్సిన పనిలేదు. వాళ్ళే మన గురించి ఆలోచిస్తారు. కనుక మనం ఆలోచించాల్సింది కోట్ల సంఖ్యలో ఉన్న నాలాంటి మల్లికల గురించే..." అని చెప్పింది మల్లిక.

సత్యమూర్తి నవ్వేసి ఊరుకున్నాడు.

మర్నాడు లేచినప్పటి నుంచీ రవి, తనూజ వెనకాలే తిరుగుతున్నాడు. అతనేదో అడుగుతున్నాడ. తనూజ విసుక్కుంటోంది.

"తనూజా, ఇవ్వాళ నువ్వెంతో బాగున్నావ్..."

"మీ కొలీగ్ కంటేనా?..." అని అడిగింది తనూజ.

"ఇప్పుడు ఆ సంగతి ఎందుకు? నేను నీ సంగతి మాట్లాడుతున్నాను... "

"నాదేముంది లెండి... ఇంట్లో పడి ఉండేదాన్ని..."

"ఎక్కడ పడుకున్నా నా ప్రాణం నువ్వే..."

"ఏమిటి ప్రొద్దున్నే ఇలా మొదలెట్టారు"

"ఏం లేదు, జస్ట్ ఒక వంద ఉంటే చూద్దూ..."

"మీ కొలీగ్‌ను అడగండి.."

"అడిగితే లేవనదు. కానీ అస్తమానం అడగటం బావుండదు కదా...."

"అంటే అడపా దడపా అడుగుతున్నారన్నమాట..."

"ఏదోలే... మేం కిందా మీదా పడుతుంటాం గానీ..."

"ఎక్కడ, ఆఫీసులోనేనా?"

"ప్చ్ నోట్లో నుంచి మాట జారితే చాలు, పట్టుకుంటావ్.... అదిసరేగానీ, నాకు టైం అవుతోంది..."

"నాదగ్గరేం లేదు..."

"నీ దగ్గర లేకపోతే వరల్డ్ బ్యాంక్ లోనే లేదన్నమాట. సపోజ్ రాజీవ్ గాంధీ నీ దగ్గరకొచ్చి ఓ వంద అప్పు ఇవ్వమని అడిగాడనుకో ఇస్తావా, ఇవ్వవా?"

"రాజీవ్ గాంధీ వచ్చి అడిగితే వంద ఏమిటి రెండొందలు ఇస్తాను..."

"ఇప్పుడాయన అడగలేదుకదా, ఆ రెండొందలు నాకు ఇచ్చెయ్యకూడదూ...."

"తెలివితేటలు ఎక్కువైపోతున్నాయి" అంది తనూజ

"మరే, కొందరికి బుర్ర పెరుగుతుంటుంది, కొందరికి బొర్ర పెరుగుతుంటుంది... సరేగానీ నా సంగతేమిటి?" అని రవి ఆమెను వదలకుండా పట్టుకున్నాడు.

చివరకు తనూజ సూట్ కేస్ తెరిచి వందరూపాయలు రవికి ఇచ్చింది.

"ఇంతకీ దేనికి డబ్బు?..." అని అడిగింది.

"మగవాడికి సవాలక్ష ఖర్చులుంటాయి, అవన్నీ చెబితే నీ గుండె పగులుతుంది... అంచేత అడక్కు..."

"మీ కొలీగ్‌కు ఏమన్నా ప్రెజెంటేషన్ కొంటున్నారేమోనని..." అని అనుమానంగా చుసింది తనూజ.

"అరే, ఆ సంగతి నీకెలా తెలిసింది?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"అంటే అది నిజమేనన్నమాట..." అంటూ కోపంగా చూసింది.

ఇదంతా మల్లిక, సత్యమూర్తి చూస్తూనే ఉన్నారు. రాత్రి మల్లిక చెప్పిన మాటలు సత్యమూర్తికి గుర్తొచ్చాయి... ఆడది మగవాడి కోసం సంపాదిస్తోందా, మగవాడు ఆడదాని కోసం సంపాదిస్తున్నాడా అడగబోయేంతలో మల్లిక రవిని అడిగింది.

"ఏమిటీ, తనూజను ఏడిపిస్తున్నావ్?"

"ఏడిపిస్తే మాత్రం, ఎవరు ఏడవమన్నారండి..." అని నవ్వాడు రవి.

"అది మా జన్మ హక్కులే గానీ, అసలు విషయమేమిటి?" అని అడిగింది మల్లిక.

"ఏం లేదు. ఆయనకు కొత్త ఫ్రెండ్స్ ఎక్కువైనారు. ఖర్చులూ పెరుగుతున్నాయి..." అని చెప్పేసింది తనూజ.

"అవునా? " అని అడిగింది మల్లిక.

"నిజమేనండి" అని ఒప్పుకున్నాడు రవి.

"నేను ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోదామనుకుంటున్నాను" అంది తనూజ సీరియస్‌గా ఆలోచిస్తూ.

"ఎక్కడికి?" అని అడిగింది మల్లిక.

"ఎక్కడికైనా సరే... ఇక్కడినుంచీ మాత్రం వెళ్ళిపోతాను" అంది తనూజ.

"ఇదేమిటి? అంత గాఢంగా ప్రేమించుకుని, పారిపోయి, పెళ్ళి చేసుకున్నారు, పెళ్ళికోసం కలలు కన్నన్ని రోజులు కూడా పట్టలేదు. పెళ్ళిచేసుకుని, అప్పుడే వెళ్ళిపోతానంటావేమిటి?" అంటూ మల్లిక తనూజ దగ్గరకు వెళ్ళి, భుజం మీద చెయ్యి వేసి, ప్రశ్నించింది.

"మీ ప్రేమకీ మాప్రేమకీ చాలా తేడా ఉందండి. మీరు ఒకళ్ళ కోసం ఇంకొకళ్ళు ప్రాణాలిచ్చుకుంటారు. మాకు అంత గొప్ప సెంటిమెంట్స్ ఏమీ లేవు..."

"సెంటిమెంట్స్ లేవంటే, అసలు లేవని కాదు. అంత స్థిరంగా లేవని... ఆమె ప్రేమించింది. నేను ప్రేమించాను. మధ్యలో ఆమె మనసు మార్చుకుంది. నేనూ మార్చుకున్నాను, విడిపోదామనుకున్నాం. మళ్ళా ఆమె మనసు మార్చుకుని ప్రేమించింది. నేనూ మనసు మార్చుకుని మళ్ళా ప్రేమించటం మొదలు పెట్టాను. పెళ్ళి చేసుకున్నాం. ఇప్పుడామె మళ్ళా మనసు మార్చుకుంటోంది..." అని చెప్పాడు రవి.

మల్లిక తనూజ వంక చూసింది. ఆమె ముఖం ఇంకా గంభీరంగానే ఉంది.

"ఏం తనూజా.... మనసు మార్చుకోవటం ఏమిటి?" అంటూ ఆరా తీయబోయింది మల్లిక –

"పరిస్థితుల్ని బట్టీ మనమూ మారాల్సి వస్తుంది" అంది తనూజ తలదించుకుని అక్కడే సూట్‌కేస్ దగ్గరే నిలబడి ఉంది.

అసలు వీళ్ళకు గొడవ ఎందుకొచ్చిందో అర్థంకాని మల్లిక ఆత్రంగా సత్యమూర్తి వంక చూసింది.

సత్యమూర్తి చిరునవ్వు నవ్వాడు.

కానీ –

ఆ నవ్వు చూస్తుండగానే మాయమైపోయి గంభీరత అలుముకుంది.

సమయానికి ఎవరో పిలిచినట్టుగా -

ఆటో దిగిన ముకుందరావు లోపలికి వచ్చాడు!

గుమ్మంలో నిలబడ్డ ఆయన్ను చూసి నలుగురూ చేష్టలుడిగిన బొమ్మల్లా నిలబడ్డారు. ముఖ్యంగా తనూజ కలో నిజమో నమ్మలేనట్లు చూసింది.

"అమ్మా, తనూజా..." అంటూ ఆయన కూతురు దగ్గరకొచ్చాడు.

"నాన్నా..." అంటూ ఉంటే, ఆ రెండూ అక్షరాల కన్నా ముందు దుఃఖావేశం, కన్నీళ్ళు ముంచుకొచాయి. ఒక అడుగు ఆయన వైపు ముందుకు వేసింది.

ఇటునుంచీ రవి, అటునుంచీ సత్యమూర్తి కూడా ఒక అడుగు ముందుకు వేశారు.
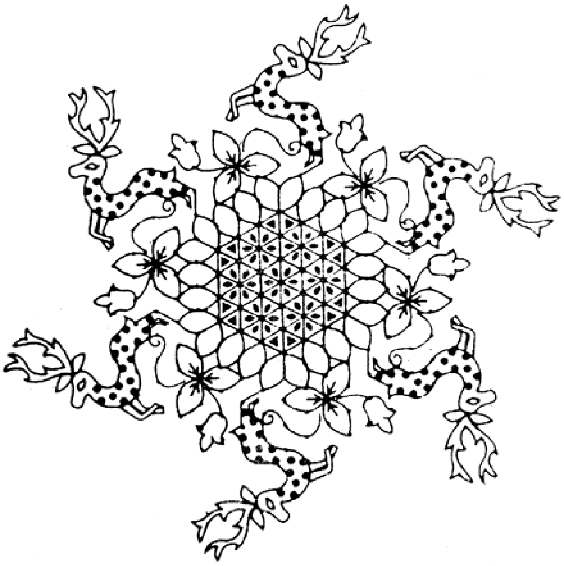
- మిగతా వచ్చేసంచికలో -